GOLURI MARCATE DE ARBITRI

Nu o dată, lui Ion Poștașu i s-a pus întrebarea: ce se întîmplă dacă mingea se lovește de arbitru și... intră în poartă? Iar răspunsul a fost: e gol valabil! Fiecare dintre noi s-a gîndit însă, că n-ar vrea să fie în pielea acelui arbitru care a prilejuit un astfel de gol, mai ales în poarta... gazdelor.

Dar s-a petrecut vreodată o asemenea fază, sau lucrurile au rămas numai în domeniul teoriei?

Aflați că au fost destule cazuri de acest fel. Nu mai departe decît acum două săptămîni, în cadrul „Cupei orașelor tîrguri", singurul gol al întîlnirii dintre F. C. Zürich și Nottingham, care avea să aducă victoria echipei elvețiene, a fost înscris de... arbitrul meciului, belgianul Geluck, o centrare ricoșînd din spatele lui în plasă.

Englezii au rămas perplecși, dar n-au avut altceva de făcut decît să se consoleze cu gîndul că vine jocul retur și că se va găsi, poate, un arbitru care să înscrie și pentru ei...

Isprava belgianului Geluck nu înseamnă însă nimic pe lîngă performanța spaniolului Tavarro. El a fost autorul.. ambelor goluri care au făcut ca partida dintre echipele Riome și la Catina să se încheie la egalitate: 1—1. In min. 14, mingea s-a lovit de piciorul său și a intrat în poarta echipei locale, ceea ce a provocat un vacarm de nedescris. Pînă la urmă însă, arbitrul avea să fie purtat pe brațe, căci, în min. 87, o minge l-a lovit în cap și a deviat în poarta formației la Catina, nimeni nemaiavînd astfel ce să-i reproșeze. A fost, cu adevărat, un arbitru imparțial...

CEI MAI BUNI FOTBALIȘTI AI ANULUI...

...din Ungaria și Cehoslovacia

In urma unei anchete la care au participat 40 de comentatori de sport din Ungaria, titlul de cel mai bun fotbalist maghiar al anului 1967 a fost acordat cunoscutului internațional Florian Albert, de la echipa Ferencvaros Budapesta. Albert a totalizat 38 de voturi. Celelalte 2 voturi au fost acordate lui Varga (Ferencvaros) și Szücs (Ferencvaros).

Ziariștii sportivi au alcătuit, de asemenea, și cea mai bună formație maghiară a anului 1967, în următoarea componență: Tamas (Diosgyor), Kaposzta (Ujpest), Meszöly (Vasas), Szücs (Ferencvaros), Pancsisc (Ferencvaros), Görőcs (Ujpest), Rakosi (Ferencvaros), Bene (Ujpest), Varga (Ferencvaros), Albert (Ferencvaros), Farkas (Vasas).

O anchetă similară a desemnat ca cel mai bun fotbalist cehoslovac al anului pe Jan Geleta de la formația Dukla Praga.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ȘTEFAN ONOFREI, BÎRLAD. — „Sînt tatăl unui băiat, pe care l-am numit Garrincha, în semn de admirație pentru marele fotbalist brazilian". Probabil că l-ați fi numit... Sasu, dacă acesta nu rata lovitura de la 11 metri în meciul cu R. D. Germană!

N. NEGRU, SLATINA. — Pasionații fotbalului din țara noastră nu l-au văzut pe Pele decît la... televizor. El nu a făcut parte din nici una dintre formațiile braziliene care au evoluat la noi.

NICOLAE CROITORU, PLOIEȘTI. — Ați pierdut: meciul de fotbal România—Ungaria, disputat la 26 octombrie 1958 (scor final: 1—2 după ce fotbaliștii noștri au condus cu 1—0) n-a fost arbitrat de Latîșev, ci de Saar.

IOAN BOARA, HUNEDOARA. — 1. Lucian Popescu avea 17 ani cînd a cucerit titlul de campion al Europei la categoria muscă. — 2. Universitatea Craiova joacă de 3 ani în categoria A. In primul an, a avut emoții că se întoarce în „B", după care a început să figureze în partea de sus a clasamentului. Și eu cred că nu se lasă oltenii pînă nu ies campioni!

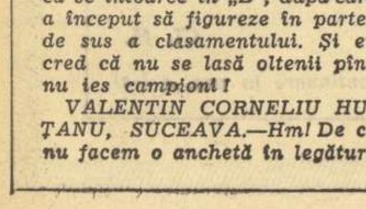

VALENTIN CORNELIU HUȚANU, SUCEAVA.—Hm! De ce nu facem o anchetă în legătură cu cei mai buni fotbaliști ai anului? Credeți că e cel mai nimerit moment pentru o astfel de anchetă?...

VASILE NENCIU, COMUNA VALEA LARGĂ. — 1) Foștii fotbaliști de la Petrolul, frații Anton și Dumitru Munteanu, se ocupă în momentul de față de pregătirea echipei Voința din campionatul orașului București. 2) Viorel Cacoveanu este antrenor la Marina Mangalia.

ION A MIU, COMUNA CORNEȘTI. — Dv. vreți să vă ajut să întocmiți o documentare cu toate formațiile pe care le-am aliniat la fotbal în cele peste 200 de meciuri inter-țări susținute pînă acum, cunoscînd una dintre ele dar lipsindu-vă... celelalte! E o treabă cam dificilă, chiar dacă mi-aș lua concediu în acest scop. Și-apoi, ce ne-am face dacă toți cititorii ne-ar cere același lucru?

GH. COMAN și ALEXANDRU CHIROSCA, BUȘTENI.— „Sîntem mai mulți colegi de școală și ne place mult fotbalul: să-l jucăm, să-l privim și să-l discutăm". Mai ales să-l discutați! Altfel, n-ați fi un adevărat iubitor al fotbalului. Iată și răspunsul cerut: Teodor Ion Țarălungă, cel mai bun jucător al Progresului în turul campionatului, a împlinit la 8 iunie 22 de ani. El s-a născut în comuna Manasia, regiunea Ploiești. Primii pași în fotbal i-a făcut la Carpați Sinaia. De-a lungul anilor, a mai fost legitimat la Viitorul București, Mureșul Tg. Mureș și Steaua București. Din 1965 joacă la Progresul.

Ilustrații **N. CLAUDIU**

SPORTUL Magazin

MINUTUL DE TĂCERE

Ecourile triumfalului turneu al echipei de rugby All Blacks în Anglia și Franța (încheiat numai cu victorii) stăruie în presa de specialitate, comentatorii subliniind valoarea deosebită a formației neozeelandeze. Recent, un ziar a menționat o întîmplare nostimă petrecută în momentul în care trenul care transporta echipa All' Blacks s-a oprit în gara orașului Newport. Jucătorii neozeelandezi au părăsit cu toții trenul, s-au aliniat pe peron și au păstrat... un minut de tăcere.

Explicația acestei neobișnuite scene? Aici, în acest oraș, neozeelandezii au suferit în anul... 1934 singura lor înfrîngere în cadrul turneelor desfășurate în Anglia!...

Sportivi sub cupola Academiei

...„FOTBALUL MI-A ÎNCÎNTAT ADOLESCENȚA ȘI MI-A ÎNARIPAT TINEREȚEA"

Cu matematicianul-academician NICOLAE TEODORESCU, în lumea amintirilor

Nicolae Teodorescu, academician, doctor-docent în științele fizico-matematice, șef de secție la Institutul de matematică al Academiei, decan și profesor la Facultatea de matematică și mecanică a Universității din București, membru în biroul executiv al Consiliului Național al Cercetării Științifice, e laureat al Premiului de Stat atribuit pentru lucrări în specialitate și o vastă activitate de creație în domeniul specialității sale: ecuatii cu derivate parțiale.

★

— ... ca elev al liceului „Spiru Haret" din București, care pe atunci funcționa pe strada Nicolae Filipescu, aveam privilegiul „marelui maidan", care se confunda cu însăși curtea liceului.

Călăuziți sufletește de profesorul nostru de gimnastică, faimosul Boian, care exprima, deși neoficial, îndemnul școlii în favoarea sporturilor, iar pe de altă parte atrași de farmecul maidanului, — căci eu socot că maidanul rămîne abecedarul sportivului, leagănul în care începătorul se substituie sportivului care i-a înlesnit relevația din stadion, din filme, dintr-o simplă fotografie din vreo publicație, — aproape fiecare elev, de toate vîrstele, practicam cîte un sport; ba, ne și înregimentasem în vreun club din puținele ce existau, pe atunci, în București.

Așa am îmbrăcat tricoul galben-vișiniu al echipei de fotbal a clubului „Val Vîrtej" — numele atestă elanul și spiritul de luptă ce ne era insuflat. Și, încet, încet, cu ce treceau anii, devenisem o aripă care stăpînea două dintre atributele esențiale în fotbal: viteză și șut; de mai adaug că aveam spontaneitate, raționament în acțiunile mele și curaj, — jucam doar la „Val Vîrtej"! — puteți reconstitui contururile acelui jucător ce-l reprezentam, mereu solicitat, căci aveam o meteahnă, ce în fotbal, mai ales în acele începuturi, era o mare calitate: eram stîngaci, fără însă să comit stîngăcii...

In anii 1924/25, la vîrsta de 16 ani, am jucat în echipa de juniori a Capitalei, înscriind chiar golul care a statornicit scorul (1—1) în meciul cu selecționata de juniori a orașului Timișoara. Se juca pe „Federație", — azi parcul sportiv al Tineretului, — unde exista o tribună din lemn, acoperită, care n-avea numai staluri ci și loji și chiar un anume loc amenajat pentru muzica militară a garnizoanei bucureștene, care delecta publicul în pauză și către sfîrșitul reprizelor, cînd ritmul jocului se mai domolea...

Am jucat astfel cîțiva ani în campionat, în care concurau echipe cu tradiție în fotbalul începuturilor, — VENUS cu Postescu, Burger — nu ripensistul, ci un roșcovan masiv, importat —, Onorică Nicolau, Sireacu, Teclu, Stanciu, Tănăsică Tănăsescu, conduși de Mitty Niculescu, TRICOLORUL, cu Bacinschi, portar, cu italianul Fizotti, francezul Charles Kohler, Oaje, Tase Protopopescu, Emil Mehedinți, Tiky Deleanu, Tică Iliescu, devenit arbitru internațional, COLȚEA, cu Puiu Stroescu, cu Nae Secăreanu, fundaș peste care nu se putea trece „nici pe sus și nici pe jos", azi unul dintre marii bași interpreți ai lui Don Basilio, cu Vasile Niculescu-Solidu, care începea duminica la startul concursurilor atletice, juca apoi un meci de rugby și-o încheia ca mijlocaș de aripă la fotbal, OLYMPIA, cu Hans Paulini, cu Bechtold și Ligner, cu acel Ilie Subășanu, care practica un fotbal exclusiv bazat pe inteligență în acțiuni și grație în mișcări, VAL VÎRTEJ, cu Mexy, cu Ștefan Alessandriu, devenit un mare arbitru, cu Niculescu Papercă, Fane Anghelescu, Fănică Cristodulo, SPORTUL STUDENȚESC cu Rudy Eckert, un portar înalt cît barele pe care le apăra, MACABI, IZVOR-SPORTUL, cu Făgărășanu, cu Oțeleanu și Ion Vornic.

— Ați fost prezent și în alte discipline sportive?

— Firește, înotul, tenisul și oina. La prindere ca și la bătaie aveam același privilegiu care-mi deruta adversarii: jucam cu mîna stîngă și loveam, loveam fără cruțare atunci cînd apucam să țintesc. Tenis, la fel, jucam tot cu stînga, și ajunsesem chiar jucător la Doherty Club.

Amintiri, un volum, atîtea cîte poate aduce sportul, cu întîmplări, personaje, emoții, la acea vîrstă de aur a omului, un capitol din care te întreții apoi și în anii în care începi, parcă, să nu mai semeni la chip, la trup, la umblet, în mișcări, cu cel ce-ai fost cîndva tu însuți...

★

Revenit de la studiile din Franța, n-am mai putut participa la viața sportivă competițională, dar am rămas în sport. Turismul, sportul discret al celor ce vor să facă mișcare fără martori, fără exhibiția publică, m-a cîștigat și mă păstrează. Urc și cobor la cei șaizeci de ani de care mă despart doar cîteva luni, fără ezitare, fără poticniri, fără gîfîit. Nu de mult, avîndu-l partener pe tînărul fizician atomist Ciulli, alpinist consacrat pe coastele Pamirului, care acum pregătește o ascensiune românească în Himalaia, l-am obosit de-a dreptul prin trena ce i-am impus-o. A fost o dispută tacită, eliptică de provocare, în care fără să fie vorba de vreo întrecere, nici unul nu ținea să fie el cel de-al doilea în acel traseu încîntător al Văii Gălbenelelor, afirmînd, tacit, o dîrzenie și un spirit competitiv.

★

Mișcarea, efortul fizic continuu, iată ce nu trebuie să scape nici unui om, mai ales celor ce trăim și muncim la oraș.

Astăzi, cînd pot privi în trecut, îndrept un gînd de recunoștință către cei ce m-au îndrumat și în sport, pentru că o parte din firea mea, din caracterul și din capacitatea mea neuro-psihică se datorește exercițiului fizic, obișnuinței de a lupta, de a susține și de a încheia o dispută. Ca profesor și ca decan, pot releva, și o fac cu plăcere, chiar cu mîndrie, la fel cum apreciez aptitudinile studentilor mei spre studiu, în cercetarea științifică, pot releva succesele sportive ale multor studenți-matematicieni. Și ceea ce e de reținut, și asta ne bucură și pe noi, profesorii — pe mine, fostul sportiv din stadion, — că studenții buni la învățătură sînt și iscusiți în sport, convinși și cîștigați pentru sport.

...și chiar privind în urmă, deslușesc că și azi continui să iubesc fotbalul, nu pentru amintirile ce mi le-a înlesnit, ci pentru că mi-a dezvoltat, ca și oina, spiritul de echipă, m-a făcut să gîndesc și să știu acționa într-o colectivitate, păstrîndu-mi totuși personalitatea.

Hotărît, sportul desfășoară o întreagă morală și fotbalul m-a ajutat, îndeosebi, s-o pătrund, s-o aplic!".

. . . .

Incă un sportiv care a urcat treptele de marmură către înălțimile cupolei academice, ne-a destăinuit amintiri și opinii ce se înscriu în letopisețul de început al sportului românesc, pe care-l frunzărim laolaltă...

V. FIROIU

Întîi înotul, apoi... mersul

Aceasta este metoda prof. H. Bauermeister, care a inițiat la München un centru de înot pentru sugari. Cei mai mici dintre „elevii" săi au trei luni, „veteranii" nu depășesc nouă. Este de prevăzut, deci, în viitor o nouă și vertiginoasă scădere a mediei de vîrstă a campionilor olimpici și recordmanilor mondiali de înot

Cu 60 de ani în urmă...

Primele manifestări în sporturile de iarnă au fost organizate la noi în anul 1909, la Sinaia, cu trei discipline: sănioara, bobul și schiul. Despre acest prim concurs aflăm din ziarele timpului, care menționează și numele eroului zilei: automobilistul Ion Cămărășescu, ieșit întîiul la alergarea pe sănioară.

În anii următori, Clubul sportiv român a dat avînt acestor manifestări, organizînd, în fiecare sezon, concursuri de bob, de schi și de săniuțe. Se înființase pe atunci și o asociație de specialitate, denumită Săniuța, ai cărei membri erau deținătorii mai tuturor cupelor și medaliilor adjudecate. Printre așii sporturilor de iarnă de acum 56 de ani aflăm și o femeie — Mihaela Ghica, învingătoare în concursul de bob din 1911 (în echipaj se aflau doi ofițeri și doi automobiliști renumiți, iar la volan era această primă campioană română.

DIN LUMEA FOTBALULUI

● **Știați că în Anglia sînt 14 000 de arbitri de fotbal? Cu toate perspectivele nu prea plăcute ce se deschid în fața celor care îndeplinesc această funcție, destui englezi, asemenea lui Kaplan, își... asumă riscul. Mulți dintre ei au grijă însă să facă asigurări pe viață sau împotriva accidentelor!**

Totodată, avînd în vedere dificultățile pe care le întîmpină, „cavalerii fluierului" din Anglia au cerut majorarea baremului care în prezent este de 10 lire și 10 șilingi de fiecare meci (la finala Cupei Angliei, arbitrul primește 26 de lire).

● După părerea lui Iașin, cei mai buni portari din ultimii 20 de ani ar fi, în ordine, următorii: Grosics, Beara și Sarti.

● **În Polonia, toate recordurile de asistență au fost bătute la meciul Gornick Zabrze — Dinamo Kiev, din cadrul „Cupei campionilor europeni": 102.500 spectatori plătiți.**

● O echipă engleză, Nottingham, se poate lăuda cu o performanță ieșită din comun: din 1929 n-a mai avut nici un jucător eliminat de pe teren! Și nu este vorba de o echipă fără pretenții, ci de o formație care, nu mai departe de anul trecut, s-a clasat pe locul 2 în campionat și a fost finalistă în Cupa Angliei.

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

Ieri — eveniment de seamă în viața d-lui G.: specialiștii de la Federație, plăcut impresionați de observările prietenului meu pe marginea fenomenului fotbalistic, l-au poftit să asiste la o consfătuire.

— Așteaptă-mă în stradă — *mi-a telefonat dl. G.* Ședința se termină pe la șapte și jumătate. Ne vedem și-ți spun totul.

Deși glasul său părea normal, totuși eu, care-l cunosc îndeajuns de bine 1), am deslușit o umbră de orgoliu, rară de altfel la acest om pe care participarea la ședințe sau la comitete îl lasă, îndeobște, rece. Să-i fi luat mințile invitația? M-ar fi mirat. ...Totuși, cînd l-am văzut ieșind din blocul de pe str. Vasile Conta, dl. G. era ușor transfigurat.

— Cum a fost?

— Cu totul altfel decît mă așteptam. Să știi, dragul meu, că noi, spectatorii, avem inevitabil opinii deformate despre viața culiselor. Fie că ni le închipuim mirifice, cum e cazul cu teatrul, fie că — dimpotrivă — le atacăm mental, considerînd că acolo domnește negativul: mă refer, ai înțeles prea bine, la fotbal. Or, adevărul este, ca mai totdeauna, pe la mijloc.

— S-au purtat frumos cu dumneata?

— Da, n-am pățit nimic. Doar cînd am intrat, se lăsase o liniște de moarte și membrii mă examinau atent. În rest, însă, o civilizație desăvîrșită. Să vezi ce s-a întîmplat! Eu, după cum știi, mă așteptam să înregistrez, în cursul analizei, o cantitate clasică de explicații, scuze și justificări fundamentate statistic. Or, n-a fost așa ceva. Antrenorii, tehnicienii și specialiștii au examinat situația cu severitate mare, ajungînd fără excepție, repet — pentru că descifrez uimire pe fața ta — fără excepție, la concluzia că nu știm destul fotbal, că toată lumea trebuie să se aștearnă vîrtos pe carte, să se antreneze sălbatic, adică, pe scurt, ca să nu lungesc vorba, să se renunțe la odihnă, comoditate etc. *(Se pare, am deschis o paranteză, că unii preconizează o mică vacanță de iarna, închid paranteza).* Nu! Nici pomeneală de vacanță! Concediu, a zis cineva, un antrenor, un psihotehnician sportiv sau chiar un jucător, i-am uitat numele, în sfîrșit, nu contează, concediu zicea să ia cine merită. Dar noi, oricît de neplăcut ar suna, acest adevăr, nu merităm!

— Frumos, *am murmurat eu.*

— Mie mi s-a părut de-a dreptul impresionant. Unde ai mai văzut oameni care să renunțe, așa, cu una cu două, la cîteva săptămîni de odihnă, în definitiv legale?

— E drept. N-am prea văzut. Totuși, vacanța-i vacanță... Sînul familiei... Copiii... Mai vezi un film... E și televizorul... Se pare, însă, cine și-ar fi închipuit, că în lumea fotbalului, vreau să zic a fotbalului de performanță internațională, domnește o atitudine mai intransigentă.

— Asta-i și impresia mea Fapt este că măsurile adoptate în ședință trădează o mentalitate aspră, dacă nu chiar dură.

— La adresa tuturora? *am insinuat eu sceptic.* Sau, pentru unii mumă, pentru alții ciumă? Ai?

— Nimic. Ciumă pentru toată lumea. Și pentru antrenori, și pentru antrenorii secunzi, și pentru maseuri și pentru observatorii federali și pentru primii adjuncți ai observatorilor federali și pentru observatorii adjuncți.

— Da? Și ce s-a hotărît?

— Un turneu în Africa și unul în America de Sud.

P.T.T.

— Cum mai e vremea prin Europa?, *m-a întrebat brusc dl. G.*

— Nu știu. Dar de ce? *Am făcut eu stăpînindu-mi cu dificultate uimirea 2).*

— Am auzit că viscolește. În Anglia s-a întrerupt circulația trenurilor. În Germania federală zăpada a atins doi metri și jumătate. Ca să nu mai pomenesc de inundațiile din Portugalia 3).

— Să ascultăm buletinul meteorologic la radio.

— Te rog. Tocmai citeam că, în sfîrșit, a plecat pe adresa F.I.F.A. scrisoarea prin care selecționata noastră își anunță participarea la campionatul mondial de fotbal. Or, cu viscolele astea, trenuri care nu mai circulă, avioane mereu în întîrziere, s-ar putea ca adeziunea să nu sosească la timp. Îți dai seama ce ghinion am avea?

DIN JURNALUL D-LUI GORE

15 dec. *S-a glumit cam mult înaintea revanșei cu Rapid pe seama „bătrînei doamne" Juventus. S-a utilizat stăruitor în toate ziarele și felurile expresia „Vizita bătrînei doamne", încît am impresia că, încet-încet, oamenii începuseră a-i confunda pe torinezi cu decrepitudinea. Eroare încărcată cu riscuri. La urma urmei, de unde a țîșnit amintita expresie? De la piesa lui Dürenmatt văzută mai anii trecuți pe scena „Naționalului".*

Or, dacă memoria stilourilor reținea nu numai titlul ci și substanța tragi-comediei elvețiene, ea s-ar fi cuvenit să fie adînc neliniștită la gîndul a două elemente:

a) Bătrîna vizitatoare posedă mari resurse financiare, precum și de altă natură;

b) Ea obține, la sfîrșitul piesei ceea ce și-a propus cu îndărătnicie și anume: moartea partenerului de joc.

p. conf. AL. MIRODAN

---

1) *Sper. M-am înșelat de atîtea ori în privința oamenilor...*

2) *Adevărul este că dl. Gore nu se mărginește să formuleze răspunsuri stranii ci, din cînd în cînd, aruncă întrebări cu totul și cu totul, la prima vedere, dincolo de rațiune.*

3) *A fost, de altfel, prima oară cînd l-am auzit pe dl. G. pasionîndu-se de vreme. De obicei, el este preocupat numai de vremuri.*

2 metri, 118 kg

URIAȘUL DE LA HAȚEG

Gheorghe Nistor poate deveni un luptător de mare clasă

Povestea ar putea semăna cu aceea a managerului francez Léon Sée care, în 1928, a descoperit, la un bîlci de țară, la Arcachon, pe gigantul ce se numea Primo Carnera. Povestea ar putea semăna cu aceea a nefericitului Gogea Mitu de pe meleagurile noastre. Dar ea nu poate și nu trebuie să semene cu aceste pseudotragedii. Ar fi inechitabil și lipsit de sens în anii aceștia...

Povestea noastră începe cu un tînăr profesor de educație fizică, din familia vestitului luptător de la începutul secolului, Mitică Dona (cel ce participa cu succes la „championatele lumei" și publica, cu 60 de ani în urmă, revista săptămînală „Din lumea sporturilor" !). Așadar, cu pasiunea și tradiția familială, profesorul Victor Dona, antrenor de lupte la clubul „Dinamo"-București, și-a pus în gînd să colinde țara în căutarea unor tineri cu gabarit impresionant, a unor voinici de care avem atîta nevoie în sporturile de forță (lupte, haltere, box) și în atletism (pentru probele de aruncări). Și astfel a ajuns la Hațeg, unde nu cresc doar zimbrii în pădurea Slivuțului. Aci l-a depistat, în vara anului 1965, pe copilandrul Gheorghe Nistor, care la 13 ani măsura 1,84 m în înălțime și cîntărea 130 kg! Un mic uriaș în fața căruia descoperitorul a rămas la început descumpănit. L-a măsurat din ochi și a decis că viitorul atletic al tînărului colos din Hațeg poate fi asigurat. Cu învoirea părinților săi, morari de prin partea locului, Ghiță a fost adus în vara anului 1966 la București. Astăzi, el este elev — și încă foarte bun — în clasa a IX-a a liceului „Matei Basarab".

Cum a evoluat însă adolescentul nostru în limitele măsurătorilor antropometrice? Acum, la sfîrșitul anului 1967, cînd are 15 ani împliniți, Gheorghe Nistor a devenit înalt de 2 metri și a slăbit la 118 kg. O cură de slăbire pe care orice obez și-ar dori-o: în locul grăsimii inutile, și-a împlinit trupul cu musculatură. Comparați cele două fotografii alăturate și veți vedea diferența de la o „mulă" (cum spun transilvănenii) la un atlet bine legat, în conformatia căruia defectele de gigantism dispar.

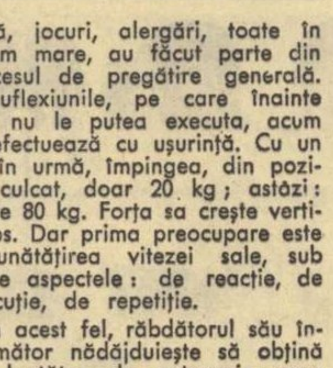

Gh. Nistor la 13 ani

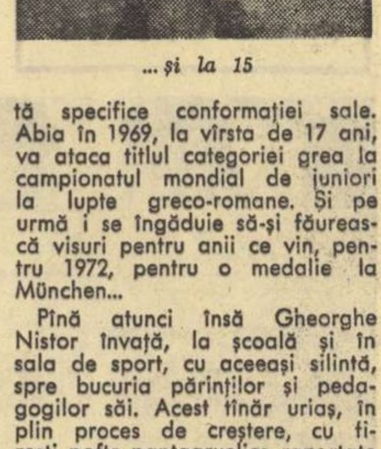

... și la 15

Minunea a putut fi realizată nu la Maglavit, ci în sălile de sport bucureștene. Antrenorul Victor Dona și medicul primar dr. Alexandra Popovici nu s-au mulțumit să-i urmărească evoluția, ci au canalizat-o. Exercițiile de forță, jocuri, alergări, toate în volum mare, au făcut parte din procesul de pregătire generală. Genuflexiunile, pe care înainte nici nu le putea executa, acum le efectuează cu ușurință. Cu un an în urmă, împingea, din poziție culcat, doar 20 kg; astăzi: peste 80 kg. Forța sa crește vertiginos. Dar prima preocupare este îmbunătățirea vitezei sale, sub toate aspectele: de reacție, de execuție, de repetiție.

În acest fel, răbdătorul său îndrumător nădăjduiește să obțină un luptător de categorie grea de cea mai bună clasă. Obiectivele propuse sînt eșalonate pe mai mulți ani, cu pacientă și înțeleaptă intenție de a nu forța natura prea devreme, pentru a nu compromite interesanta perspectivă. Deocamdată, Gheorghe Nistor învață abecedarul tehnicii și deprinde cu sîrguință mișcările de îndemînare, specifică luptelor. Lucrează la saltea cu manechin și cu parteneri de antrenament. În 1968, cînd va ajunge probabil la greutatea de 130 kg, va încheia gama procedeelor tehnice și va încerca în sistemul competițional combinațiile de luptă specifice conformației sale. Abia în 1969, la vîrsta de 17 ani, va ataca titlul categoriei grea la campionatul mondial de juniori la lupte greco-romane. Și pe urmă i se îngăduie să-și făurească visuri pentru anii ce vin, pentru 1972, pentru o medalie la München...

Pînă atunci însă Gheorghe Nistor învață, la școală și în sala de sport, cu aceeași silință, spre bucuria părinților și pedagogilor săi. Acest tînăr uriaș, în plin proces de creștere, cu firești pofte pantagruelice raportate la marele volum de muncă pe care-l desfășoară, are nevoie și de o alimentație corespunzătoare. Cine ar putea să i-o refuze?

Victor BANCIULESCU